

Dr. Kolláth György

Elismeréssel olvastam Gallov Rezsőnek a magyar sport helyzetével és kilátásaival foglalkozó cikkét (NSZ 2002. március 8.). Az írás a lényegről beszélt. Valóban nem itt kellene tartania a hazai testkultúrának. Hozzáértés és alázat nélkül kár a benzinért. Egy rossz rendszer és vezetés Dáriusz kincsét is elverné, mégse jutna vele semmire. A sport-közállapotokat a csüggedés és a passzív ellenállás jellemzi. A pályamódosítás elkerülhetetlen. Hozzászólásom 3 kiegészítést ad:

Cím
Kínai figura
Dátum
2002.03.22.

1.) 1998. nyara a magyar sportnak megadta a ritmusváltás esélyét. Minden adott volt: sportsiker, fiatal, sportszerető kormány és annak reform-szellemű programja, új tárca és pénz ígérete, parlamenti háttér. Ha bölcs, evolúcióra kész, fair szellemiségű csapat vette volna kézbe az ügyek intézését, amelyik nem önön nagyságával van elfoglalva, akkor ma túl lennénk a reform nehezen. Az ifjak azonban megbuktak. Előbb szembekerültek a sporttársadalom nagyobbik részével, később pedig modernizáció helyett belterjes kamarilla-politikára álltak át. Az, hogy mi történik a végeken, a legkevésbé sem érdekli őket. Kicsi kenyér, nagy cirkusz – ez a lényege a nagy álmoknak olimpiáról, foci-ebéről. Mindehhez aréna kell, ott pedig majd eldönti egy cézár, hogy ad-e kegyelmet. Avított világ(kép). Nem egy-két intézkedés sántít csupán, hanem a FIDESZ-filozófia nem XXI. századi. A régmúlt kezdődött el.

2.) A sport: lakmuszpapír. Jelzi, ami a hatalom birtokosainak talán a legfontosabb – mert értik, szeretik, művelik, kényeztetik is –, arról mit tudnak felmutatni? Szégyenletesen keveset. Az adminisztráció és kapcsolt részei ezért olimpiai pontban mérik magukat. El vannak ragadtatva. A köz ügy számol, hogy túl drága a gyerek 5-10 ezer forintos havi sportegyesületi tagdíja, és kb. ugyanennyi lenne, ha a család a hétvégén egy napot uszodában töltene. Nem nagyon teszi, nemigen teheti. Segítségre csak az önkormányzatok vállalkoznak. A minisztériumban teljes a közöny a polgárok, a családok sport-terhei iránt. Ez áll a klubok nehézségeire is. Ezért, bárki kap 4 évre mandátumot, a sportban a legfőbb kötelessége a testkultúra alapjainak a rendbe tétele, s a sportszerű viszonyok visszaállítása, és a szisztéma korszerűsítése kell hogy legyen. Erre a jobb oldalon egyelőre készség sincsen. Hagyják? Ilyen jó dolga levitézlett csapatnak rég nem volt. A hírek szerint a „deutsch-os ” ISM-et már a FIDESZ is leírta. A túloldal (még)is csehül áll. Mintha a koraszülött osztály az elfekvővel csatázná? A baloldalnak magas labdája, sőt programja van. Kapitánya, egysége és dinamizmusa nincsen. A sportpolitikában nem osztanak ezüstérmet.

3.) „Kormányéknál” a foci a minden. Hasonló a hasonlónak örül. Mindkettő: se nem profi, se nem amatőr. Nem kompatibilis semmivel. A futball-státusz - a maga 68. helyezéssel - jelképes. A sportkormányzat kétségtelenül imádja a focit, tömi bele a pénzt. Csakhogy: ez a törődés a halál csókja. A kedvezményezett ettől lustább lesz, a donor pedig fut a mi pénzünk után!? A futball: görbe-tükör. Tükrözi, hogy csak ennyire jut mindaz, amit a protekciózó állam a keblére ölel, nem tisztelve annak önállóságát, felelősségét és közegét. Ez voltaképpen bunda. Nem a pályán játsszák.

A Sport Krónikája című kötetben találtam egybevetést (26. oldal): A labdarúgás már a K. e. 200. év körül is népszerű játék volt Kínában. A nők is kedvüket lelték benne. Egy könyv a játék 70 jellegzetességét sorolta fel. 11 szabálytalansággért járt büntetés. A szabálytalankodókat leküldték a pályáról és „sziao jen”, azaz közönséges fickó névvel illették.

Van ott egy Li Jü vers-részlet is: „/Mikor csatáz a két csapat / /Védi helyét a kapitány/ /Ősök szép szabálya szerint/ /Nem számít rokonság se rang/ /Hidegvér és elszántság, ím/ /Ami majd győzelemre visz/ /És ha a játék is ilyen/ /Mily kemény harc lesz életünk?/”

Dr. Kolláth György

Li Jü után szabadon: hány éves a kapitány és hogy hívják?